

การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
A Study of English Pronunciation Problems of Undergraduate Students,
Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University

นุราอา สะมะแอ^{1*} และฟารีดา กิตติวิโรจน์^{2*}
Nura-aa Sama-ae^{1*} and Farida Kittivirote^{2*}

Received : May 29, 2024; Revised : July 4, 2024; Accepted : July 10, 2024

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษและปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 11-054-219 สัทศาสตร์และสรีรศาสตร์เบื้องต้น ปีการศึกษา 2566 จำนวน 38 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ มีปัญหาการออกเสียงระดับหน่วยเสียงแยกส่วนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 2.89, S.D. = 0.98) โดยหน่วยเสียงที่พบปัญหามากที่สุด คือหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ระดับหน่วยเหนือเสียงแยกส่วนอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.58, S.D. = 0.91) โดยหน่วยเสียงที่พบปัญหามากที่สุด คือ การลงเสียงหนักในระดับคำ ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการออกเสียงมากที่สุดคือ อิทธิพลของ

¹⁻²คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์; Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University, Thailand.

*Corresponding Author; e-mail : nuraaa.s@pnu.ac.th

Citation : Sama-ae, N. & Kittivirote, F. (2024). A Study of English Pronunciation Problems of Undergraduate Students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University. *Journal of Academic Surindra Rajabhat*. 2(4) : 17-36; DOI : <https://doi.org/10.14456/jasrru.2024.23>

ภาษาแม่ ภูมิหลังความรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษ วิธีการสอนการออกเสียงของผู้สอน ความสามารถทางด้านศาสตร์ และทัศนคติและแรงจูงใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษตามลำดับ จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ในอนาคต

คำสำคัญ (Keywords) : ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ, นักศึกษาระดับปริญญาตรี, ศาสตร์, สรศาสตร์

Abstract

The objectives of this study were to find out the English pronunciation problems and to investigate factors affecting English pronunciation problems of undergraduate students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University. This study was both quantitative and qualitative research. The samples were 38 undergraduate students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University who were enrolled in 11-054-219 Introduction to Phonetics and Phonology. The research instruments were a questionnaire and semi-structured interview form.

The results showed that the overall English pronunciation problems of undergraduate students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University; the segmental level was medium ($\bar{x} = 2.89$, S.D. = 0.98) and the strongest problem was consonant clusters and the suprasegmental level was high level ($\bar{x} = 3.58$, S.D. = 0.91) and the strongest problem was word stress. The factors affecting English pronunciation problems were the influence of native language, English pronunciation knowledge, pronunciation teaching methodology, phonetic ability, and attitude and motivation toward English pronunciation. According to the results, they serve as a guideline for teaching planning to develop English pronunciation of students and curriculum revision of the Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University.

Keywords : English Pronunciation Problems, Undergraduate Students, Phonetics, Phonology

Citation : นูรอา สะมะแอ และฟารีดา กิตติวิโรจน์. (2567). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ

ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. วารสารราชภัฏสุรินทร์วิชาการ. 2(4) : 17-36;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jasrru.2024.23>

บทนำ (Introduction)

โดยทั่วไปแล้ว การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะเน้นการพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งในแต่ละทักษะเหล่านี้ล้วนจำเป็นที่จะต้องเน้นความรู้พื้นฐานเพื่อนำไปสู่การพัฒนาและเชี่ยวชาญในระดับที่สูงขึ้น หนึ่งในทักษะที่จำเป็นอย่างมากในปัจจุบัน คือ ทักษะการพูด เนื่องจากปัจจุบันภาษาอังกฤษได้กลายเป็นสื่อกลางในการสื่อสารของผู้คนทั่วโลก และสิ่งที่จะนำไปสู่การมีทักษะการพูดที่ดีเพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพของผู้เรียนคือ การออกเสียง ซึ่งผู้เรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้วิธีการผลิตเสียงเพื่อใช้ในการสร้างความหมายและเป็นพื้นฐานสำคัญของทักษะการพูดเพื่อที่จะทำให้สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ (Celce-Murcia et al, 2016) ดังนั้น การเรียนการสอนการออกเสียงในรายวิชาภาษาอังกฤษนับว่ามีส่วนสำคัญต่อผู้เรียนที่สามารถสร้างพื้นฐานให้ผู้เรียนออกเสียงคำในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีมีรายวิชาที่จัดการเรียนการสอนทางด้านการออกเสียง คือ รายวิชาทางด้านสัทศาสตร์และสรีรศาสตร์ ซึ่งเป็นศาสตร์ทางด้านภาษาศาสตร์ที่ศึกษาทางด้านกระบวนการออกเสียง ระบบเสียง และกฎการออกเสียงต่าง ๆ และได้บรรจุเป็นอีกหนึ่งรายวิชาแกนของหลักสูตรที่เป็นการสร้างความรู้พื้นฐานให้กับผู้เรียนก่อนที่จะไปสู่การเรียนทางด้านทักษะการพูด การสื่อสารในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการออกเสียงและสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง โดยการออกเสียงสามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับเริ่มต้น ผู้พูดไม่สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ โดยมีการใช้เสียงในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษและใช้ลักษณะทางสัทสัมพันธ์ผิด ระดับที่สอง ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ แต่การออกเสียงของผู้พูดไม่เป็นที่ยอมรับ เนื่องจากมีการออกเสียงประหลาดและสำเนียงที่หนักหน่วง และระดับที่สามผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้และการออกเสียงของผู้พูดเป็นที่ยอมรับ (James, 2010) โดยมีความสำคัญ คือ ผู้เรียนควรออกเสียงให้ถูกต้องและไม่เพียงแต่เรียนรู้ความแตกต่างของเสียงและลักษณะของเสียง แต่ยังสามารถปรับปรุงทักษะการพูดเพื่อให้การสื่อสารของตนเองนั้น เป็นที่เข้าใจและสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Harmer, 2001) การศึกษาทางด้านสัทศาสตร์และสรีรศาสตร์เป็นการศึกษาทางด้านกระบวนการออกเสียง ระบบเสียง และกฎการออกเสียงต่าง ๆ รวมถึงการเรียนรู้และเข้าใจกลไกของการผลิตและการรับรู้เสียงพูด ได้แก่ อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงการออกเสียงพยัญชนะตามตำแหน่งการออกเสียง การออกเสียงสระให้

Citation : Sama-ae, N. & Kittivirote, F. (2024). A Study of English Pronunciation Problems of Undergraduate

Students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University. *Journal of Academic Surindra Rajabhat*. 2(4) : 17-36; DOI : <https://doi.org/10.14456/jasrru.2024.23>

ถูกต้องตามตำแหน่งของลิ้นและริมฝีปาก รวมถึง การลงเสียงหนักในระดับคำ ระดับประโยค และทำนองเสียงในประโยค ซึ่งกระบวนการเหล่านี้สามารถทำให้ผู้พูดออกเสียงโดยใช้วิธีะในการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และการศึกษาทางด้านสัทศาสตร์ยังสามารถแก้ปัญหาการออกเสียงของผู้พูดได้เป็นอย่างดี (Ladefoged & Johnson 2011, นันทนา รณเกียรติ, 2563)

ในระยะเวลาที่ผ่านมา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ได้เปิดการเรียนการสอนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558 และทางหลักสูตรได้มีการปรับปรุงมาจนถึงปัจจุบัน เป็นการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2563) และในหลักสูตรได้บรรจุรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงเป็นวิชาแกนที่บังคับนักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียน คือ รายวิชา 11-054-219 สัทศาสตร์และสรีรศาสตร์เบื้องต้น โดยมีจุดมุ่งหมายรายวิชาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนการนำประยุกต์ใช้องค์ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษ ในรายวิชานี้ ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการออกเสียงตั้งแต่ระดับคำ วลี ประโยค และข้อความต่อเนื่อง รวมทั้งการศึกษาปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทย โดยในรายวิชานี้ นอกจากผู้เรียนจะได้ฝึกออกเสียงในแต่หน่วยย่อยแล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกการสนทนาโต้ตอบ โดยเป็นการนำองค์ความรู้ทางด้านการออกเสียงมาประยุกต์ใช้ในบริบทที่แตกต่างกันไป

การจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์นั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ได้แก่ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้คนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามและมีภาษาถิ่นที่เป็นภาษาแม่เพื่อใช้ในการสื่อสารคือ ภาษามลายูปัตตานี (Patani Malay) โดยมีผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเกือบทั่วจังหวัดประมาณร้อยละ 83 ของพื้นที่ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้คนในพื้นที่ยังใช้ภาษาอื่น ๆ ในการสื่อสารในบริบทที่แตกต่างกันไป ได้แก่ การใช้ภาษาไทยสื่อสารกับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามลายูปัตตานีและสื่อสารในสถานศึกษาของรัฐการใช้ภาษามลายูมาตรฐานในการสื่อสารในโรงเรียนตาดีกาและสถานศึกษาของเอกชน (ปอเนาะ) รวมถึงภาษาอังกฤษเป็นอีกหนึ่งภาษาในหลักสูตรบังคับตามระบบการศึกษาของประเทศไทย จึงทำให้ผู้คนในพื้นที่ต้องพบกับความหลากหลายในการใช้ภาษา (Premisrat & Burarungrot, 2021; ยูเนียนสาสมิต้า สามาะ และ สุวิไล เปรมศรีรัตน์, 2564)

Citation : นูรอา สะมะแอ และฟารีดา กิตติวิโรจน์. (2567). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ

ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์. วารสารราชภัฏสุรินทร์วิชาการ. 2(4) : 17-36;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jasru.2024.23>

จากการศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่ผ่านมา นอกจากการศึกษากการออกเสียงภาษาอังกฤษในบริบทที่ผู้เรียนมีภาษาไทยเป็นภาษาแม่แล้ว ยังพบการศึกษากการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนในบริบทสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ การศึกษาภาวะแทรกซ้อนระดับเสียงจากภาษามลายูปาตานีและไทยในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดมลายูปาตานีเป็นภาษาแม่ (Paramal, 2019) พบว่า มีการถ่ายโอนภาษาจากภาษามลายูปาตานีภาษาไทย และภาษาอาหรับไปสู่ภาษาอังกฤษ 2 ลักษณะ ได้แก่ การถ่ายโอนเชิงบวกที่ส่งผลให้พยัญชนะต้นที่เป็นเสียงเสียดแทรกและเสียงกึ่งเสียดแทรก พยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงเสียดแทรก เสียงกึ่งเสียดแทรก และเสียงระเบิดมีปัญหา ส่วนการถ่ายโอนเชิงลบส่งผลให้การออกเสียงควบกล้ำทั้งส่วนต้นและท้ายมีปัญหา รวมทั้งยังส่งต่อการออกเสียงสระ การเน้นเสียง และทำนองเสียง การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาไทยเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Roka et al., 2019) โดยศึกษาในนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในจังหวัดนราธิวาสพบว่า ผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านทัศนคติของผู้เรียนพบว่าทัศนคติเชิงบวกต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ การศึกษาเรื่องพฤติกรรมการออกเสียงพยางค์หนัก-เบาในคำภาษาอังกฤษจากผลของการสอนแบบฟัง-พูดรวมกับการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์: การศึกษานักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศิริราษฎร์สามัคคี อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี (รุสลาน สาแม และเปรมินทร์ คาระวี, 2558) พบว่า ผลจากการสอนแบบฟัง-พูดรวมกับการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์ทำให้นักเรียนสามารถออกเสียงหนัก-เบาในคำภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $t = 10.134$ และนักเรียนมีความพึงพอใจในการสอนแบบฟัง-พูดรวมกับการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์อยู่ในระดับมาก และการศึกษาในโครงการออกเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษ: ผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (อดิศา เบญจรัตน์, 2558) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโครงการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพอใจในระดับดี จากผลการศึกษาที่ผ่านมาสะท้อนให้เห็นว่า ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนและการใช้สื่อการเรียนรู้อาจสามารถทำให้ผู้เรียนพัฒนาการออกเสียงได้ดีขึ้น

นอกจากความแตกต่างทางด้านระบบเสียงของทั้งสองภาษาแล้ว ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้การออกเสียงของผู้เรียน ได้แก่ อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีการถ่ายโอนคุณสมบัติของ

ภาษาแม่สู่กระบวนการรับภาษา อายุของผู้เรียน แรงจูงใจในการเรียนรู้และ การฝึกออกเสียง ความถนัดส่วนบุคคลที่ส่งผลให้ผู้เรียนกล้าฝึกการออกเสียงมากขึ้น ความรู้ทางด้านสัทศาสตร์ที่ ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ วิธีการสอนของครูผู้สอน รวมถึงการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำแบบฝึกทักษะในชั้นเรียน (Celce-Murcia, M. et al, 2016; Sahatsathatsana, 2017; Suwanaroa et al, 2020; Plailek & Essien, 2021; ปิยะวดี อภิชาติบุตร, 2560) ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนในรายวิชาสัทศาสตร์และสคราตร์เบื้องต้น ได้จัดการเรียนการสอนในหัวข้อต่าง ๆ เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งในระดับหน่วยเสียงและระดับหน่วยเหนือเสียงแยกส่วนนั้น จากการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าวมาตั้งแต่มีการบังคับใช้หลักสูตรในปีการศึกษา 2563 จนถึงปัจจุบันปีการศึกษา 2566 รวมจำนวน 4 ปีการศึกษา ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ผู้เรียนบางคนยังมีความ ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษดังจะเห็นได้จากการฝึกการออกเสียงในชั้นเรียนการทดสอบการออกเสียง และรวมถึงการสื่อสารในชั้นเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ เพื่อทราบถึงปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนในประเด็นต่าง ๆ และยังมุ่งหวังว่าสามารถเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาสัทศาสตร์และสคราตร์เบื้องต้น เพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนในปีการศึกษาถัดไป รวมถึงสามารถเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ในรอบถัดไปอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

Citation : นูรอา สะมะแอ และฟารีดา กิตติวิโรจน์. (2567). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ

ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. วารสารราชภัฏสุรินทร์วิชาการ. 2(4) : 17-36;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jasru.2024.23>

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed method) ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยมีขั้นตอนดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 11-054-219 สัทศาสตร์และสรีรศาสตร์เบื้องต้น ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2563) มีจำนวน 236 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์จำนวน 38 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์จำนวน 12 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นผู้ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 11-054-219 สัทศาสตร์และสรีรศาสตร์เบื้องต้น ในปีการศึกษา 2566 และผู้วิจัยพิจารณากลุ่มตัวอย่างการให้สัมภาษณ์จากผลการเรียนในรายวิชา สัทศาสตร์และสรีรศาสตร์เบื้องต้นหลังสิ้นสุดภาคการศึกษา ปีการศึกษา 2566 จากการแบ่งระดับของกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ประกอบด้วย ระดับดีมาก คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้ผลการเรียน A มีคะแนนอยู่ที่ 80-100 คะแนน ระดับดี คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้ผลการเรียน B ถึง B+ มีคะแนนอยู่ที่ 70-79 คะแนน ระดับปานกลาง คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้ผลการเรียน C ถึง C+ มีคะแนนอยู่ที่ 60-69 คะแนน และระดับต่ำ คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้ผลการเรียนต่ำกว่า D ถึง D+ มีคะแนนอยู่ที่ 50-59 คะแนน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประยุกต์ใช้ตามแนวทางการศึกษาของ Winitkul & Ulla (2007); Piyamat & Deekawong (2021) จำนวน 2 เครื่องมือ ดังนี้

1. แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามการประเมินการออกเสียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ตามหน่วยย่อยของการออกเสียงในรายวิชา 11-054-219 สัทศาสตร์และสรีรศาสตร์เบื้องต้นที่ได้รับตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ (มคอ.3) จำนวน 10 หน่วยย่อย ได้แก่ พยัญชนะ พยัญชนะควบกล้ำ สระเดี่ยว สระประสม หน่วยเสียงท้ายคำที่ลงท้ายด้วย -ed และ -s การลงเสียงหนักในระดับคำ การลงเสียงหนักในระดับ ประโยค ทำนองเสียง และการออกเสียงต่อเนื่องกัน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ตามแนวทางการศึกษาของ Kenworthy (1987); Brown (1994); Gilakjani (2012); Celce-Murcia, M. et al (2016)

โดยแบบสอบถามตอนที่ 2-3 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามวิธีการของ Likert และกำหนดคะแนนของคำตอบแต่ละข้อ ดังนี้

มีปัญหามากที่สุด	คะแนนเท่ากับ	5
มีปัญหามาก	คะแนนเท่ากับ	4
มีปัญหาปานกลาง	คะแนนเท่ากับ	3
มีปัญหาน้อย	คะแนนเท่ากับ	2
มีปัญหาน้อยที่สุด	คะแนนเท่ากับ	1

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน กำหนดไว้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

4.51-5.00	หมายความว่าอยู่ในระดับ มีปัญหามากที่สุด
3.51-4.50	หมายความว่าอยู่ในระดับ มีปัญหา
2.51-3.50	หมายความว่าอยู่ในระดับ มีปัญหาปานกลาง
1.51-2.50	หมายความว่าอยู่ในระดับ มีปัญหาน้อย
1.00-1.50	หมายความว่าอยู่ในระดับ มีปัญหาน้อยที่สุด

2. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) ผู้วิจัยปรับตามแนวคิดของ Hoque (2011) โดยมีข้อประเด็นคำถามเพื่อเปรียบเทียบและยืนยันข้อมูลที่ได้รับจากการเก็บข้อมูล เชิงปริมาณ ประกอบด้วยประเด็นคำถาม ได้แก่ 1) ผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษใน หน่วยเสียงระดับใด และมีปัญหาการออกเสียงอย่างไร 2) ปัจจัยใดบ้างที่ผู้เรียนคิดว่าส่งผลต่อการ ออกเสียงภาษาอังกฤษต่อผู้เรียน 3) ผู้เรียนต้องการปรับปรุงการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองใน

หน่วยใดบ้าง และปรับปรุงอย่างไร 4) หลังจากสิ้นสุดภาคการศึกษา ผู้เรียนมีความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับใด 5) การเรียนการสอนการออกเสียงในรายวิชาสามารถพัฒนาการออกเสียงของผู้เรียนมากน้อยเพียงใดในระดับ

การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบสอบถาม โดยคำนวณหาค่าความสอดคล้องของวัตถุประสงคกับคำถาม (IOC: Index of Item Object Congruency) และใช้เกณฑ์การพิจารณาเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงข้อที่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญแล้วจึงนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Cronbach, 1990) โดยนำไปทดสอบกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.97

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้ 1) เก็บข้อมูลการประเมินการออกเสียง ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์จำนวน 38 คน จากแบบสอบถามที่กำหนดไว้ และ 2) เก็บข้อมูลการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ จำนวน 12 คน เพื่อเก็บข้อมูลตามข้อประเด็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างตามแนวคิดของ Creswell (2011) ได้แก่ การให้รหัสเปิด (Open Coding) การให้รหัสประเภท (Axial Coding) และการให้รหัสทฤษฎี (Selective Coding) โดยผู้วิจัยได้ถอดเทปการสัมภาษณ์เพื่อแยกย่อยข้อมูลให้เป็นประเด็นความคิดรวบยอด จากนั้นได้วิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของแต่ละประเด็นให้เป็นหมวดหมู่และประเด็นย่อยในแต่ละหมวดหมู่ และนำประเด็น

ในหมวดหมู่กับประเด็นย่อยในแต่ละหมวดหมู่มาสรุปเพื่อให้ครอบคลุมประเด็นปัญหาและปัจจัยที่ส่งต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย (Research Results)

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามการประเมินการออกเสียงแบบสอบถามปัญหาการออกเสียง และแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งต่อการออกเสียงของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1.1 การประเมินการออกเสียงของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ เป็นการประเมินการออกเสียงของผู้เรียนหลังสิ้นสุดของภาคการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการระบุปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ประเด็นการประเมินการออกเสียง	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษด้วยเสียงที่ชัดเจนและง่ายต่อการได้ยิน	63%	21%	16%
ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	58%	24%	18%
ผู้เรียนสามารถออกเสียงสระภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	55%	26%	18%
ผู้เรียนสามารถระบุหน่วยเสียงท้ายคำที่ลงท้ายด้วย -ed และ -s และออกเสียงได้ถูกต้อง	32%	26%	42%
ผู้เรียนสามารถลงเสียงหนักในระดับคำและประโยคได้เหมาะสม	29%	32%	39%
ผู้เรียนสามารถออกเสียงทำนองเสียงได้เหมาะสม			
ผู้เรียนสามารถออกเสียงต่อเนื่องกันในคำภาษาอังกฤษ	21%	34%	45%
ได้เหมาะสม	29%	21%	50%
ผู้เรียนสามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจการออกเสียงของตนเองได้			
ผู้เรียนพอใจกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเอง	21%	32%	47%
ผู้เรียนต้องการปรับปรุงการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเอง	24%	55%	21%
	61%	16%	24%

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สามารถพูดภาษาอังกฤษด้วยเสียงที่ชัดเจน และง่ายต่อการได้ยิน คิดเป็นร้อยละ 63 แต่เมื่อประเมินการออกเสียงของผู้เรียนเพื่อระบุปัญหาการออกเสียงในแต่ละหน่วยเสียงย่อยพบว่า ผู้เรียนไม่สามารถประเมินการออกเสียงของตนเองได้ เนื่องจากพบว่า ไม่น่าใจ จำนวน 5 ประเด็น แต่กลับพบว่าผู้เรียนมีความมั่นใจและสามารถออกเสียงได้ดีในระดับหน่วยเสียงพื้นฐาน คือ พยัญชนะ และสระ คิดเป็นร้อยละ 58 และร้อยละ 55 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม การออกเสียงสามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการการออกเสียงที่ดีขึ้นหลังจากที่ได้เรียนวิชาสัทศาสตร์และสรีศาสตร์เบื้องต้น ในทางกลับกัน ผู้เรียนยังคงไม่พอใจกับศักยภาพการออกเสียงของตนเองและต้องการปรับปรุงการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อให้สามารถออกเสียงได้ดียิ่งขึ้น

1.2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ เป็นการวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังสิ้นสุด ภาคการศึกษา ตามประเด็นหน่วยย่อยการออกเสียงในรายวิชา 11-054-219 สัทศาสตร์และสรีศาสตร์เบื้องต้น จำนวน 10 หน่วยย่อย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ระดับหน่วยเสียงแยกส่วน จำนวน 6 หน่วยย่อย และระดับหน่วยเหนือเสียงแยกส่วน จำนวน 4 หน่วยย่อย ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษระดับหน่วยเสียงแยกส่วนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

หน่วยย่อยการออกเสียงภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	S.D.
การออกเสียงพยัญชนะ	2.82	0.98
การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ	3.13	0.78
การออกเสียงสระเดี่ยว	2.68	1.14
การออกเสียงสระประสม	2.74	1.22
การออกเสียงหน่วยเสียงท้ายคำที่ลงท้ายด้วย -ed	3.08	0.78
การออกเสียงหน่วยเสียงท้ายคำที่ลงท้ายด้วย -s	2.87	0.96
รวม	2.89	0.98

Citation : Sama-ae, N. & Kittivirote, F. (2024). A Study of English Pronunciation Problems of Undergraduate

Students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University. *Journal of Academic Surindra Rajabhat*. 2(4) : 17-36; DOI : <https://doi.org/10.14456/jasrru.2024.23>

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษระดับหน่วยเสียงแยกส่วนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.89$, S.D. =0.98) โดยหน่วยย่อยที่ปัญหาการออกเสียงมากที่สุดคือ การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.13$, S.D. =0.78) รองลงมา คือ การออกเสียงหน่วยเสียงท้ายคำที่ลงท้ายด้วย -s อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.08$, S.D. =0.78) และหน่วยย่อยการออกเสียงที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ การออกเสียงสระเดี่ยว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.68$, S.D. $\bar{x}=1.14$)

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงระดับหน่วยเหนือแยกส่วนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

หน่วยย่อยการออกเสียงภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	S.D.
การลงเสียงหนักในระดับคำ	3.92	1.05
การลงเสียงหนักในระดับประโยค	3.58	0.72
การออกเสียงทำนองเสียง	3.29	1.04
การออกเสียงสระประสม	3.53	0.83
รวม	3.58	0.91

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษระดับหน่วยเหนือเสียงแยกส่วนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.58$, S.D. =0.91) โดยหน่วยย่อยการออกเสียงภาษาอังกฤษที่พบว่าเป็นปัญหาการออกเสียงมากที่สุดคือ การลงเสียงหนักในระดับคำอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.92$, S.D. =1.05) รองลงมา คือ การลงเสียงหนักในระดับประโยคอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.58$, S.D. =0.72) และหน่วยย่อยการออกเสียงที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ การออกเสียงทำนองเสียง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.29$, S.D. =1.04)

1.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนตลอดการศึกษาในรายวิชาสหศาสตร์และศาสตรบัณฑิต ดังตารางต่อไปนี้

Citation : นูรอา สะมะแอ และฟารีดา กิตติวิโรจน์. (2567). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ

ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. วารสารราชภัฏสุรินทร์วิชาการ. 2(4) : 17-36;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jasrru.2024.23>

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	S.D.
อิทธิพลของภาษาแม่	3.89	1.09
ภูมิหลังความรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษ	3.84	1.03
ความสามารถทางด้านสัทศาสตร์	3.45	0.86
วิธีการสอนการออกเสียงของผู้สอน	3.63	0.86
ทัศนคติและแรงจูงใจ	3.39	0.82
รวม	3.64	0.93

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.64$, S.D. =0.93) โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านอิทธิพลของภาษาแม่ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.89$, S.D. =1.09) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านภูมิหลังความรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.84$, S.D. =1.03) และปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านทัศนคติและแรงจูงใจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.39$, S.D. =0.82)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ ตามแนวคิดของ Creswell (2011) สามารถสรุปเป็น 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ ด้านผู้เรียน และด้านผู้สอน ดังนี้

2.1 ด้านผู้เรียน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ อิทธิพลของภาษาแม่ และความรู้ทางด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยนักศึกษากลุ่มตัวอย่างเห็นตรงกันว่า ภาษาแม่ของตนเองคือภาษามลายูปาตานีมีอิทธิพลต่อการเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนและการที่ผู้เรียนไม่มีความรู้ทางด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องนั้น ส่งผลให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างสามารถสรุปประเด็นการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนี้

2.1.1 ระดับหน่วยเสียงแยกส่วน โดยเฉพาะในหน่วยเสียงพยัญชนะ เนื่องจากบางหน่วยเสียงไม่พบในภาษามลายูปาตานีและเมื่อมีการออกเสียงจะมีการแปรเป็นเสียงอื่น ๆ พบปัญหาการออกเสียงในหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ได้แก่ หน่วยเสียงเสียดแทรก ประกอบด้วย หน่วยเสียง [θ] มีการแปรเป็นเสียง [t] และ [tʰ], [ð] มีการแปรเป็นเสียง [d], [ʃ] และ [tʃ] มีการแปรเป็นเสียงเดียวกัน คือ [tʰ] และ [v] การแปรเป็นเสียง [w] ส่วนปัญหาการออกเสียงในหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายพบในหน่วยเสียงกัก ได้แก่ หน่วยเสียง [t] และ [θ] มีการแปรเป็นเสียง [t̃], [k] และ [g] มีการแปรเป็นเสียง [k̃], [p] และ [b] มีการแปรเป็นเสียง [p̃], [v] มีการแปรเป็นเสียง [f], [z] มีการแปรเป็นเสียง [s] ส่วนการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำพบปัญหาการออกเสียงในหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นคำ ได้แก่ มีการละเสียง [j] และมีการเพิ่มเสียงสระ [ə] ในคำภาษาอังกฤษ ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ จะมีการออกเสียงแค่เพียงหน่วยเสียงเดียว แม้ว่าในตำแหน่งท้ายคำจะมีหลายหน่วยเสียงก็ตาม

2.2.2 ระดับหน่วยเหนือเสียงแยกส่วน พบปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ การลงเสียงหนักในระดับคำ พบว่าผู้เรียนออกเสียงคำในภาษาอังกฤษจะมีการลงเสียงหนักท้ายคำทุกคำ จากการสัมภาษณ์พบการออกเสียงลงเสียงหนักในคำภาษาอังกฤษที่มีจำนวน 2 ถึง 3 พยางค์ ส่วนการออกเสียงทำนองเสียง พบปัญหาการออกเสียงในรูปแบบประโยคคำถาม โดยผู้เรียนลงท้ายด้วยทำนองเสียงขึ้นทุกรูปแบบ ซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎการออกเสียงทำนองเสียงในภาษาอังกฤษ

จากปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษในหน่วยต่าง ๆ ของผู้เรียนนั้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะปรับปรุงการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองเพื่อพัฒนาการทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองแล้ว ยังนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดเพื่อให้ทักษะการสื่อสารของตนเองอยู่ในระดับที่ดีขึ้น

2.2 ด้านผู้สอน รูปแบบการเรียนการสอนในห้องเรียนส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ ประเด็นการสื่อสารของผู้สอน ในกรณีที่ผู้สอนพูดเร็วเกินไป ส่งผลให้ผู้เรียนฟังไม่ทันและออกเสียงคำภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ส่วนประเด็นการทดสอบการออกเสียง ผู้สอนจะให้ผู้เรียนทดสอบการออกเสียงในแต่ละหน่วยเพื่อเป็นการทบทวนและประเมินผู้เรียนหลังสิ้นสุดการเรียนในแต่ละหน่วย และประเด็นการฝึกออกเสียงในชั้นเรียน ผู้เมื่อผู้สอนให้ผู้เรียนฝึกออกเสียง มีเรียนจะกังวลกฎต่าง ๆ ที่ใช้ในการออกเสียงจนทำให้เกิดความไม่มั่นใจเวลา

ออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ จากผลการศึกษาดังกล่าว สามารถเป็นแนวทางให้ผู้สอนนำไปวางแผน และปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนในพื้นที่ มากยิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการออกเสียงของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้ดังนี้

1. ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จากผลการประเมินการออกเสียงของผู้เรียนหลังสิ้นสุด ภาควิชาการศึกษานำไปสู่การระบุปัญหาการออกเสียงของผู้เรียน โดยหลังสิ้นสุดภาควิชาการศึกษามีความมั่นใจในตนเองในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยเสียงที่ชัดเจนและง่ายต่อการได้ยิน ซึ่งระดับหน่วยเสียงที่ผู้เรียนมั่นใจว่าตนเองออกเสียงถูกต้องนั้นคือ ระดับหน่วยเสียงแยกส่วน ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะ และสระ ในทางกลับกันผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะ ควบกล้ำ นอกจากนี้ การออกเสียงในหน่วยเสียงอื่น ๆ ทั้งในระดับหน่วยเสียงแยกส่วน และระดับ หน่วยเหนือเสียงแยกส่วนก็ยังเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน เนื่องจากในบางหน่วยย่อยการออกเสียง นอกจากต้องออกเสียงหน่วยเสียงพื้นฐานให้ถูกแล้ว ยังต้องออกเสียงให้ถูกต้องตามกฎการออกเสียง ภาษาอังกฤษอีกด้วย

ผลการประเมินการออกเสียงของผู้เรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์สอดคล้องกับผลการวิจัยปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่ผู้เรียนสามารถ ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะและสระได้ดีกว่าหน่วยเสียงอื่น ๆ และหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นปัญหา ในการออกเสียงของผู้เรียนอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ในทางกลับกัน หน่วยเสียงอื่น ๆ ในระดับ หน่วยเสียงแยกส่วนกลับพบว่าอยู่ในระดับมาก อย่างไรก็ตาม จากผลการสัมภาษณ์ก็ยังพบปัญหาการ ออกเสียงระดับหน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงควบกล้ำที่มีการแปรเป็นเสียงอื่น ๆ ทำให้ การออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ถูกต้อง และประเด็นเหล่านี้เป็นปัญหาที่ทำให้การออกเสียง ของผู้เรียนในระดับอื่น ๆ ไม่ถูกต้องอีกด้วย ดังจะเห็นจากผลการวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียง

Citation : Sama-ae, N. & Kittivirote, F. (2024). A Study of English Pronunciation Problems of Undergraduate

Students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University. Journal of Academic Surindra Rajabhat. 2(4) : 17-36; DOI : <https://doi.org/10.14456/jasrru.2024.23>

ภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ ที่พบว่าหน่วยย่อยการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงมากที่สุดคือ การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ และการออกเสียงหน่วยเสียงท้ายคำที่ลงท้ายด้วย -s ตามลำดับ เนื่องจากในหน่วยเสียงนี้ผู้เรียนจะต้องสามารถระบุหน่วยเสียงในพยัญชนะควบกล้ำก่อนและคำในภาษาอังกฤษบางคำมีพยัญชนะท้ายที่ไม่ออกเสียงบวกกับในภาษามลายูปาตานีไม่มีพยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งกรณีดังกล่าวส่งผลไปยังการออกเสียงหน่วยเสียงท้ายคำที่ลงท้ายด้วย -ed และ -s ซึ่งผู้เรียนต้องระบุหน่วยเสียงท้ายคำให้ถูกต้องก่อน จึงจะสามารถออกเสียงตามกฎการออกเสียงได้

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษระดับหน่วยเหนือเสียงแยกส่วน พบว่าการลงเสียงหนักในระดับประโยคเป็นปัญหาการออกเสียงมากที่สุด เมื่อพิจารณาจากการศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในบริบทสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ผ่านมาพบว่า การศึกษาในระดับหน่วยเสียงแยกส่วนสอดคล้องกับการศึกษาของ Paramal (2019) พบว่า ภาษามลายูปาตานีมีการถ่ายโอนเชิงบวกในการออกเสียงพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ โดยเสียงที่มีปัญหาคือ เสียงเสียดแทรกเสียงกึ่งเสียดแทรก ส่วนการถ่ายโอนเชิงลบพบในการออกเสียงควบกล้ำทั้งส่วนต้นและท้ายคำ เนื่องจากภาษามลายูปาตานีไม่มีเสียงควบกล้ำท้ายคำ ส่วนการศึกษาระดับหน่วยเหนือเสียงแยกส่วนพบว่า หน่วยที่มีการออกเสียงมากที่สุด คือ การลงเสียงหนักในระดับคำดังเช่นการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการออกเสียงพยางค์หนัก-เบาในคำภาษาอังกฤษจากผลของการสอนแบบฟัง-พูดรวมกับการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์: การศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศิริราษฎร์สามัคคีอำเภอมายอ จังหวัดปัตตานีของ รุสลาน สาแม และเปรมินทร์ คาระวี (2558) ที่พบปัญหาในการออกเสียงหนัก โดยเฉพาะในระดับคำ และเมื่อมีการสอนแบบฟัง-พูดรวมกับการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์ทำให้นักเรียนสามารถออกเสียงหนัก-เบาในคำภาษาอังกฤษสูงขึ้นมีความพึงพอใจในการสอนแบบฟัง-พูดรวมกับการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์อยู่ในระดับมาก

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์ พบปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อปัญหาการออกเสียงคือ อิทธิพลของภาษาแม่ เนื่องจากความแตกต่างของภาษาแม่ จึงส่งผลต่อการออกเสียงของผู้เรียนทำให้มีปัญหาในการออกเสียง ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ เป็นปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นภูมิหลังความรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษ ความสามารถทางด้านสัทศาสตร์ แรงจูงใจและทัศนคติ ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน ได้แก่ วิธีการสอนการออกเสียงในชั้นเรียน และจากผลการสัมภาษณ์พบว่า

Citation : นูรอา สะมะแอ และฟารีดา กิตติวิโรจน์. (2567). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ

ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์. วารสารราชภัฏสุรินทร์วิชาการ. 2(4) : 17-36;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jasru.2024.23>

ด้านผู้เรียน มีปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ อิทธิพลของภาษาแม่ และภูมิหลังความรู้ด้านการออกเสียง ส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียง ส่วนด้านผู้สอน จากการสัมภาษณ์พบประเด็นที่ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียง ได้แก่ การสื่อสารของผู้สอน การทดสอบการออกเสียง และประเด็นการฝึกออกเสียงในชั้นเรียน เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า ผลการศึกษาค้นนี้สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาของ Piyamat & Deekawong (2021) ที่ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ พบปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อปัญหาการออกเสียงมากที่สุดคือ ภาษาแม่ เช่นเดียวกับการศึกษา Suwanaroa et al (2020) ศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุทำให้ออกเสียงผิดพลาด คือ การแทรกแซงของภาษาแม่ ในทางกลับกันการศึกษาของ Plailek & Essien (2021) พบปัญหาที่ส่งผลต่อการออกเสียงมากที่สุด คือ ความรู้พื้นฐานด้านการออกเสียงของผู้เรียน ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ที่พบในการศึกษาที่ผ่านมาและมีความแตกต่างจากการศึกษาค้นนี้ ได้แก่ อายุของผู้เรียน และความถี่ของการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาที่ผ่านมาและผลการศึกษาที่พบในงานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่า ภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นปัจจัยในลำดับต้น ๆ ที่ส่งผลทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงและออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องและแปรเป็นเสียงอื่น ๆ ส่วนปัจจัยอื่น ๆ รองลงมาจะเป็นปัจจัยด้านตัวผู้เรียน และการสอนการออกเสียงของครูผู้สอน

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยที่พบ อาจารย์ผู้สอนควรนำไปประกอบพิจารณาเพื่อปรับปรุงแบบการสอนให้สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีภาษามลายูพูดเป็นภาษาแม่ในการสื่อสาร

1.2. หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ควรมีการศึกษาปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของรายวิชาในหลักสูตร เพื่อสามารถนำผลการศึกษาไปประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรในรอบการปรับปรุงถัดไป

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ในปีการศึกษาอื่น ๆ เพื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบ ปัญหาและพัฒนาก่อนหน้าของนักศึกษาเพื่อเป็นแนวทางจัดการเรียนการสอนในปีการศึกษาถัดไป

2.2. ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในแต่ละหน่วยย่อย เพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้และสามารถนำไปต่อยอดเพื่อพัฒนาการออกเสียงของผู้เรียนในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปิยะวดี อภิชาติบุตร. (2011). ปัญหาและแนวทางแก้ไขเสียงพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนคนไทยตามแนวสรีรศาสตร์. วารสารดำรงวิชาการ. 10(2) : 1-22.
- นันทนา รณเกียรติ. (2563). สัทศาสตร์เพื่อการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ยูเนียนสาสมิต้า สาเมาะ และสุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2564). ความซับซ้อนของการใช้ภาษาและอักษรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสารภาษาและวัฒนธรรม. 40(1) : 167-190.
- รุสลาน สาแม และเปรมินทร์ คาระวี. (2558). พฤติกรรมการออกเสียงพยางค์หนัก-เบา ในคำภาษาอังกฤษจากผลของการสอนแบบฟัง-พูด ร่วมกับการสอนความรู้ทางสัทศาสตร์: การศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศิริราษฎร์สามัคคี อำเภอมายองจังหวัดปัตตานี. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. 26(1) : 85-99.
- อดิศา เบญจรัตน์นันท. (2558). โครงการการออกเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษ : ผลสัมฤทธิ์ และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 11(1) : 133-172.
- Brown, H. D. (1987). *Principles of Language Learning and Teaching*. 2nd ed. NJ : Prentice Hall.

Citation : นูรออา สะมะแอ และฟารีดา กิตติวิโรจน์. (2567). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ

ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์. วารสารราชภัฏสุรินทร์วิชาการ. 2(4) : 17-36;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jasru.2024.23>

- Celce-Murcia, M., Brinton, D., Goodwin, J., M. (2014). **Teaching Pronunciation: A Course Book and Reference Guide**. 4th ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Creswell, J. (2011). **Educational research: Planning, conducting, and evaluating Quantitative and Qualitative research**. Pearson: Merrill Prentice Hall.
- Cronbach, L. J. (1990). **Essentials of Psychological Test**. 5th ed. Harper Collins
- Gilakjani, A., P. (2012). A Study of Factors Affecting EFL Learners' English Pronunciation Learning and the Strategies for Instruction. **International Journal of Humanities and Social Science**. 2(3) : 119-128.
- Harmer, J. (2001). **The Practice of English Language Teaching**. Pearson: Longman.
- Hoque, M., A. (2011). Problems of Pronunciation for the Chittagonian Learners of English: A Case Study. **Journal of Education and Practice**. 2(6) : 1-7.
- James, R. B. (2010). **Teaching Pronunciation Gets a Bad R.A.P: A Framework for Teaching Pronunciation**. Hankuk: University of Foreign Studies.
- Kenworthy, J. (1987). **Teaching English Pronunciation**. Longman: Harlow.
- Ladefoged, P., & Johnson, K. (2011). **A course in phonetics**. 6th ed. MA: Wadsworth.
- Paramal, N. (2019). The phonological Interference of Patani Malay and Thai in English on Grade 4 Students Who Speak Patani Malay as Mother Tongue. **Journal of Language and Culture**. 38(2) : 154-177.
- Piyamat, B. & Deekawong, K. (2021). Phonological Variations and Problems in English Pronunciation among Thai EFL Learners: A Case Study of Undergraduate Students at Huachiew Chalermprakiet University. **Journal of Liberal Arts Review**. 11(4) : 67-84.
- Plailek, T. & Essien, M. A. (2021) Pronunciation Problems and Factors Affecting English Pronunciation of EFL Students. **Turkish Journal of Computer and Mathematics Education**. 12(12) : 2026-2033.

Citation : Sama-ae, N. & Kittivirote, F. (2024). A Study of English Pronunciation Problems of Undergraduate

Students, Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University. **Journal of Academic Surindra Rajabhat**. 2(4) : 17-36; DOI : <https://doi.org/10.14456/jasrru.2024.23>

- Premisrat, S. & Burarungrot, M. (2021). Multilingualism, Bi/Multilingual Education and Social Inclusion: A Case Study in Southern Thailand. **Manusaya: urnal of Humanities**. 24 : 373–389.
- Roka, M. et al. (2019). An Investigation of Thai Students' Attitudes in Relation to Pronunciation of English as a Second Language. **Proceeding of The National University of Singapore Society (NUSS) The Graduate Club**. pp. 15-16. Suntec City Guild.
- Sahatsathsana, S. (2017). Pronunciation Problems of Thai Students Learning English Phonetics: A Case Study at Kalasin University. *Journal of Education*. **Journal of Education, Mahasarakham University**. 11(4) : 67-84.
- Suwanaroa, S., Polerk, S., & Tabula, R. V. (2020). An Investigation of Factors Causing English Mispronunciation of Students in English for International Communication. **International Journal of Linguistics, Literature and Translation (IJLLT)**. 3(11) : 194-205.
- Winitkul, D., & Ulla, M.B. (2017). Teaching English Pronunciation among Thai Engineering EFL Learners: Perceptions, Problems and Solutions. Nakorn Si Thammarat: King Mongkut's University's of Technology, Bangkok:, & Walailak University.

